

57. møde

Tirsdag den 27. februar 2001 kl. 13.00

Dagsorden

1) Spørgsmål til ministrene.
(Spørgetimen).

2) Tredje behandling af lovforslag nr. L 40:
Forslag til lov om elevers og studerendes undervisningsmiljø.
Af undervisningsministeren (Margrethe Vestager).
(Fremsat 5/10 2000. Første behandling 25/10 2000. Betænkning 30/1 2001. Anden behandling 20/2 2001).

3) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 8:
Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af aftale om gennemførelse af bestemmelserne i De Forenede Nationers Havretskonvention af 10. december 1982 vedrørende bevarelse og forvaltning af fælles fiskebestande og stærkt vandrende fiskebestande.
Af udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen).
(Fremsat 4/10 2000. Første behandling 2/11 2000. Betænkning 20/2 2001).

4) Forespørgsel nr. F 27:
Forespørgsel til statsministeren og udenrigsministeren [om det svenske EU-formandskabs program].
Af Claus Larsen-Jensen (S) m.fl. (alle partier).
(Forespørgslen anmeldt 9/1 2001. Fremme af forespørgslen vedtaget 17/1 2001).

Meddelelser fra formanden

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Medlem af Folketinget Frank Dahlgård (UP) har meddelt mig, at han ønsker at stille følgende forespørgsel til statsministeren og justitsministeren:

»Hvad er der fra dansk side gjort for at afdække omfanget og karakteren af danskeres samarbejde med myndigheder i Sovjetunionen og i de østeuropæiske diktaturer under »den kolde krig« – og hvorledes mener regeringen, at danske kollaboratører skal stilles til ansvar?«
(Forespørgsel nr. F 47).

Medlemmer af Folketinget Søren Søndergaard (EL), Keld Albrechtsen (EL), Jette Gottlieb (EL), Søren Kolstrup (EL) og Frank Aaen (EL) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til statsministeren:

»Hvilke overvejelser har regeringen med henblik på at bringe det danske kongehus i pagt med det 21. århundrede, herunder hvad der kan læres af moderniseringer, som er blevet gennemført i Sverige og England?«
(Forespørgsel nr. F 48)

Fødevarerministeren (Ritt Bjerregaard) har meddelt mig, at hun ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, at give Folketinget en skriftlig redegørelse:

Regeringens fødevarerpolitiske redegørelse II.
(Redegørelse nr. R 11).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Redegørelsen vil komme til forhandling torsdag den 15. marts 2001.

Medlemmer af Folketinget Søren Søndergaard (EL) og Frank Aaen (EL) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om forbedring af retssikkerheden for asylansøgere.
(Beslutningsforslag nr. B 125).

Forslag til folketingsbeslutning om reform af proceduren i Flygtningenævnet.
(Beslutningsforslag nr. B 126).

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af et uafhængigt landevurderingsorgan i asylsager.
(Beslutningsforslag nr. B. 127).

Medlemmer af Folketinget Yvonne Herløv Andersen (CD), Henriette Kjær (KF), Birthe Skaa-

rup (DF) og Tove Videbæk (KRF) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om adgang til skadeserstatning for patienter, der modtager sundhedsfaglig behandling ved tandlægeskolerne.

(Beslutningsforslag nr. B 128).

Medlemmer af Folketinget Knud Erik Hansen (SF), Jes Lunde (SF) og Villy Søvnald har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om øget udbygning af antallet af almene boliger.

(Beslutningsforslag nr. B 129).

Medlemmer af Folketinget Søren Søndergaard (EL) og Frank Aaen (EL) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af momsrefusionsordningen for dronningen og medlemmer af det kongelige hus.

(Beslutningsforslag nr. B 130).

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.

Spørgetimen

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Til at besvare spørgsmål i denne spørgetime har statsministeren udpeget erhvervsministeren og ministeren for udviklingsbistand.

Der er indtil dette øjeblik ikke tilmeldt hovedspørgere til erhvervsministeren, og jeg skal spørge, om der er spørgsmål til erhvervsministeren. (Ophold). Det er ikke tilfældet.

Så kan vi gå til ministeren for udviklingsbistand, og der er anmeldt følgende hovedspørgere:

1. Pia Kjærsgaard
2. Jens Hald Madsen
3. Peter Skaarup
4. Frank Dahlgaard
5. Lene Espersen
6. Jørn Jespersen
7. Gitte Lillelund Bech

8. Hans Christian Schmidt

Ministeren får ordet, hver gang et medlem har afsluttet et indlæg, og har første gang 2 minutter til rådighed og de følgende gange 1 minut. Medlemmernes taletid er 1 minut, og den første er som sagt fru Pia Kjærsgaard.

Spm. nr. US 50

Pia Kjærsgaard (DF):

I år 2000 modtog Danmark 22.601 asylansøgere plus familiesammenførte. Af dem var der nogle, der fik opholdstilladelse efter aftale med FN, men det var afgjort de færreste. Det var 1.852 sammen med kvoteflygtninge.

Nu fremgår det så, at udviklingsministeren vil give konventionsstatus til fattigdomsflygtninge. Jeg ved ikke, om det skal opfattes som en provokerende udtalelse, men under alle omstændigheder virker det som en meget provokerende udtalelse i en tid, hvor vi netop diskuterer, om ikke der er behov for stramninger.

Der er ingen tvivl om, at mange af de flygtninge, som er kommet til Danmark, også i år 2000, er fattigdomsflygtninge, og nu vil ministeren altså give dem konventionsstatus. Jeg vil høre, hvor langt ministeren er med sine tanker, og hvor mange flere fremmede ministeren forventer at få ind i landet på den konto.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jeg vil gerne takke for spørgsmålet.

Det forslag, jeg kom med om at ændre konventionen, var en løs tanke, vil jeg gerne sige, og det er en tanke, som jeg har forladt igen. Derfor er der sådan set ingen grund til at diskutere konventionsændringer.

Det, der til gengæld er grund til at diskutere, er, hvad vi gør ved de problemer, vi står over for i Europa, og som vil bestå, uanset om vi vil ændre konventionen eller ej. I stedet for at diskutere netop ændringer synes jeg derfor, vi skal diskutere, at der er et stort antal mennesker, som er på flugt, og som også kommer og banker på vores dør i Europa.

For øjeblikket oplever vi, at der daglig kommer mange indvandrere til Sydspanien over Gibraltarstrædet. Mange af tallene er jo uofficielle, men de officielle tal fra Spanien viser, at antallet af illegale indvandrere blev firedoblet fra 1999 til 2000. Det er den slags problemer, vi må forholde os til, men det er jo ikke ligefrem de

problemer, man forholder sig til, når man gerne vil skære i ulandsbistanden, sådan som den borgerlige del af Folketinget vil.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jamen kan vi så ikke vende sagen om og sige, at de over 30 mia. kr., vi hvert evig eneste år bruger på fremmede i Danmark, plus de 11,4 mia. kr., som Danmark hvert år yder i ulandsbistand, langt mere skal målrettes til folk i nærområderne?

Det er jo grotesk, når det bliver sammenholdt med de tanker, som ministeren giver udtryk for nu, at vi stadig yder en så stor bistand til fremmede her i landet. Ministeren giver udtryk for at være mere interesseret i, at der ydes bistand i nærområdet, og det er en mening, som jeg er fuldstændig enig i. Men kunne ministeren dog ikke tage sig sammen til at foreslå, at i stedet for at bruge over 30 mia. kr. hvert år her i Danmark på flygtninge, på fremmede, målretter man det beløb eller en del af det meget mere, så vi netop kan komme dem i møde, som virkelig har hjælp behov? Dansk Folkeparti er meget enig i, at det er dér, man skal sætte ressourcerne ind, og mange ministre, deriblandt udviklingsministeren, har udtalt de tanker. Men vi har endnu ikke set handling blive sat bag ordene.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jeg ved ikke helt, om jeg skal forstå fru Pia Kjærsgaard sådan, at hun faktisk gerne vil sætte udviklingsbistanden op, så vi kan bruge flere penge på at løse problemerne ude omkring i verden. Det tror jeg faktisk ville være en glimrende idé, hvis vi kunne blive enige om det.

Det er klart, at de problemer, vi løser ude i verden, får vi ikke præsenteret på vores egen dørtærskel, og hele filosofien bag dansk udviklingsbistand er jo at hjælpe dér, hvor problemerne er, så de mennesker bliver, hvor de er, og ikke kommer til Danmark eller til Europa i øvrigt. Men jeg vil gerne gøre opmærksom på, at presset på vore grænser bliver så stort, at vi ikke ved, hvordan vi skal løse det problem, og derfor er vi selvfølgelig nødt til at fastholde vores udviklingsbistand og meget gerne øge den, hvis det er det, fru Pia Kjærsgaard vil.

Pia Kjærsgaard (DF):

Punkt 1: Så må jeg forstå det sådan, at ministeren definitivt har trukket sit forslag, som blev fremsat i fredags i Weekendavisen, tilbage, og at

det ikke er sådan, som ministeren har udtalt til flere medier, at hun fastholder det, selv om det er skudt ned af alle andre partier. Jeg forstår det, som om forslaget er trukket tilbage.

Men ministeren har bestemt misforstået det, hvis hun mener, at jeg ønsker, man skal sætte ulandsbistanden op. Det, jeg spurgte ministeren om, var, om det ikke var mere fornuftigt at bruge de over 30 mia. kr., vi hvert år bruger her i Danmark, på de mange, mange flygtninge, der er rundtomkring i verden, og som godt kunne have behov for bistand. Man kan hjælpe meget, meget mere aktivt i nærområderne, og det er netop dét, jeg efterlyser ministerens holdning til, for der er mange andre end udviklingsministeren, som har udtalt, at det er en god idé. Men der bliver ikke sat målet ind.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Det er jo sådan, at vi allerede hjælper i nærområderne i dag, og det er da klart, at vi ikke kan sige, at vi kun vil hjælpe i nærområderne, men ikke vil hjælpe i Danmark.

Regeringens politik er helt klar: de mennesker, der kommer til Danmark og søger asyl her, får deres sag prøvet, og er sagen klar, får de asyl. Sådan er det. Der er altså en tostrengt politik på området. Selvfølgelig hjælper vi de mennesker, der kommer hertil og søger asyl i Danmark, hvis de har ret til at få asyl, men vi hjælper også i nærområderne. Vi hjælper med vores udviklingsbistand, så problemerne bliver mindre, og det bliver fåleligt at leve dér, hvor folk er. Det er sådan set hele filosofien, og systemet fungerer også meget fint.

Men problemet er jo, at man ikke vil hjælpe ude omkring. Man vil skære ned i ulandsbistanden og dermed fjerne grundlaget for, at problemerne ikke opstår, og at der ikke produceres flygtninge.

Pia Kjærsgaard (DF):

Ministeren vil eller kan ikke forstå mit spørgsmål, men jeg skal skære ud i pap, at jeg ønsker at bruge bistandspengene langt mere aktivt i nærområderne i stedet for at bruge det meget store beløb, som hvert år bliver brugt i Danmark på at gøre flygtninge til indvandrere. Det er efter Dansk Folkepartis opfattelse en total misforståelse.

Nu er det mit sidste spørgsmål, så derfor skal jeg kræve, at ministeren dementerer, at ministeren har givet udtryk for, at Venstre, De Konser-

vative og Dansk Folkeparti mener, at jo flere flygtninge, der drukner på vejen til Danmark, desto bedre. Det synes jeg er totalt uholdbart. Det er uanstændigt af ministeren.

Hvis jeg skal være lidt godmodig og positiv, vil jeg tilskrive det ministerens manglende erfaring, men hvis jeg måske skal være mere realistisk, må jeg sige, at det er en ualmindelig grov påstand, som jeg godt vil have, at ministeren trækker tilbage. Jeg synes, ministeren skulle prøve at gøre sig selv lidt stueren, hvad jeg absolut ikke mener denne udtalelse er.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jeg vil meget gerne gentage over for fru Pia Kjærsgaard, at det forslag om konventionen er taget af bordet, og det kommer ikke op igen. Det bliver ikke regeringspolitik, det har ikke været regeringspolitik, og det håber jeg fru Pia Kjærsgaard er godt tilfreds med. Jeg vil også meget gerne, som jeg har gjort til flere medier, gentage en så uforbeholden undskyldning, som jeg overheadet kan komme med, for den udtalelse, fru Pia Kjærsgaard henviser til, og som jeg selvfølgelig ikke skulle have fremsat.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg har foreløbig fem enkeltpørgere, og jeg har otte hovedspørgere, og jeg vil gerne sige, at hvis vi kommer over de fem enkeltpørgere, lukker jeg listen. Så må de andre hovedspørgere tage sagen op.

Det er først fru Lene Espersen.

Lene Espersen (KF):

Med hensyn til den tidligere besvarelse til fru Pia Kjærsgaard om, hvordan Folketingets medlemmer fremover skal forstå ministerens udmeldinger: Vi kan forstå, at det forslag, som ministeren fremsatte i fredags, var løse tanker, men hvordan skal folketingsmedlemmer fremover egentlig fortolke de forslag, der kommer fra ministeren? Hvornår er der tale om regeringsforslag, og hvornår er der tale om løse tanker? Jeg synes, det vil være ganske fremmede for Folketingets arbejde, hvis udviklingsministeren vil løfte sløret for, hvornår der er tale om løse tanker, og hvornår der er tale om regeringsforslag, så vi ved, hvad Folketinget skal behandle.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jeg vil gerne sige, at jeg ser både min rolle som minister og som politiker sådan, at man har lov til at rejse nogle spørgsmål, så man kan se, om der er nogle problemer på vej.

Det er sådan, at jeg meget gerne vil tage ansvar for, at der faktisk bliver oplyst om de problemer, der er i Europa, og som også kommer til Danmark. Jeg ser det som min opgave at oplyse om dem. Men forslaget om konventionen var et løst forslag, som ikke har nogen gang på jorden, og jeg siger gerne, at her dummede jeg mig altså, og lad os så glemme den der konvention.

Men jeg vil bare gerne have, at også Det Konservative Folkeparti forholder sig til den problemstilling, som jeg faktisk meget gerne vil have, at vi diskuterer: der er nogle mennesker, der kommer til Europa og lægger et stort pres på vore grænser, og hvad stiller vi op med dem?

Gitte Lillelund Bech (V):

Det blev ikke fuldstændig klart for mig efter det svar, ministeren gav fru Lene Espersen: Hvordan kan vi skelne imellem, hvornår ministeren har sin ministerkasket på, og hvornår ministeren er politiker, der lufter løse tanker og forsøger at sætte gang i en debat? Jeg vil gerne høre, om ikke ministeren kan løfte sløret for, hvordan vi kan se, om det er den ene fru Anita Bay Bundegaard, eller om det er den anden fru Anita Bay Bundegaard.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Tak for spørgsmålet.

Jeg synes, man skal lytte efter, hvad det er, jeg siger. Det, jeg siger, er, at jeg synes netop, det vil være uansvarligt af mig ikke at fortælle, hvordan virkeligheden ser ud. Det vil være uansvarligt at lukke øjnene og spille struds, sådan som mange politikere gerne vil, hvis de ikke umiddelbart har en løsning på problemet liggende i skuffen. Så vil man ikke tage diskussionen, fordi den er farlig, og man bliver stillet til ansvar.

Jeg tror, vi skal revidere den opfattelse og forsøge at sige: Her har vi nogle problemer, og kunne man forestille sig den og den løsning? Næh, det kan man ikke. O.k., så glemmer vi den, men lad os stadig holde fast i, at vi gerne vil diskutere problemerne. Jeg vil meget gerne inddrage både Venstre og De Konservative og Dansk Folkeparti i denne diskussion, hvis de altså vil.

Jeppe Kofod (S):

Jeg vil gerne spørge ministeren, om hun er enig i, at en af de bedste måder at undgå nye flygtningestrømme og folkevandringer på er at give udviklingsbistand, og om ministeren i den sammenhæng kan forstå logikken i f.eks. Det Konservative Folkepartis forslag om at skære 4,2 mia. kr. i dansk udviklingsbistand eller hver fjerde bistandskrone eller Venstres forslag om at skære 1,5 mia. kr. i udviklingsbistand og samtidig sige, at de vil være med til at begrænse folkevandringer og flygtningestrømme til f.eks. Danmark?

Kan ministeren se nogen som helst logik i det, eller finder ministeren, at den borgerlige oppositions forslag her på nogen måde er troværdigt? Er den danske befolkning ikke blevet bildt noget fuldstændig vanvittigt ind, når man siger, at man samtidig med at skære i bistanden kan undgå nye flygtningestrømme til bl.a. Danmark?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Tak for spørgsmålet.

Det er klart, at der overhovedet ikke er nogen som helst sammenhæng i det forslag, vi ser fra bl.a. Venstre og De Konservative, som jo altså har en idé om og en tro på, at man sagtens kan stramme asylpolitikken, lukke vores grænser og så i øvrigt også spare på ulandsbistanden samtidig.

Man kan bare sige, tror jeg – og det er det eneste, jeg vil forholde mig til – at det simpelt hen ikke hænger sammen, men det kan jo godt være, at de to partier vil gå ind i diskussionen, sådan at vi kunne få det oplyst.

Frank Dahlgaard (UP):

Ministeren talte om løse tanker, men som minister med rådighed over embedsmænd, der kender til området, er der vel grænser for, hvor løse sådan nogle tanker kan være.

Jeg vil spørge ministeren, om hun er klar over, at der er 1,3 milliarder mennesker, som lever i elendighed, sygdom og fattigdom langt under fattigdomsgrænsen, som ville starte med at gå, de af dem, der kan, til Danmark, hvis det blev legalt at være fattigdomsflygtning.

Og jeg vil spørge, hvor ministeren sådan bare i sine løse tanker havde forestillet sig, at disse mennesker skulle bo. Skal Sandholmlejren udvides til hele Nordsjælland?

Og lidt løse tanker: Har ministeren forestillet sig bare sådan helt løst, om der vil gå 5, 10 eller 15 år, før dansk velstand vil være bombet tilbage til middelalderen, hvis man virkelig gjorde ministerens løse tanker til alvor?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Tak for spørgsmålet. Til hr. Frank Dahlgaard vil jeg sige: Ja, ministeren er ganske klar over, hvor mange flygtninge der faktisk er tale om, og det glæder mig også, at hr. Frank Dahlgaard kender det tal og kender til problemerne og vil se dem i øjnene og ikke stikke hovedet i busken og sige, at vi slet ikke skal forholde os til det her.

Derfor er jeg glad for, at hr. Frank Dahlgaard netop tager det spørgsmål op, og derfor vil jeg sige, at jeg har sagt, at det konventionsforslag er taget af bordet. Derfor så synes jeg egentlig, at det er spild af Folketingets gode tid, at vi diskuterer, hvad implikationerne af det var. Det er ikke et forslag, der ligger på bordet, og det kommer det heller ikke til, så vidt jeg kan bedømme på den politiske situation i Danmark.

Margrete Auken (SF):

Har jeg forstået ministeren rigtigt, hvis det, hun har sagt, er, at vi står med et de facto-problem, som under alle omstændigheder vil tage til og jo især da, hvis Venstre og De Konservative kommer igennem med deres bistandspolitik og i øvrigt deres handelspolitik, for så vil det vokse gevaldigt?

Jeg vil godt spørge, om det er en rigtig fortolkning, og så spørge ministeren, om hun har planer om at få det rejst i EU-sammenhæng. Det giver jo ikke mening at rejse det specielt i en dansk sammenhæng, for uanset om vi står uden løsninger andre end en ordentlig bistandspolitik og en ordentlig handelspolitik, så står vi med nogle ting, som ingen af os har konkrete løsninger på. Og dér vil jeg godt spørge ministeren, om hun har planer om at få det bragt frem i EU og eventuelt under hvilken form, man kunne forestille sig, det kunne ske.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Ja, tak: Det er netop rigtigt, at det er et de facto-problem. Man kunne for et par uger siden faktisk se det her i en artikel i *The Economist*. Nu ved jeg godt, det er en meget lille kurve, så den er svær at se, men det, man bare kan se her, er, at man i avisen faktisk skønner, at tallet af il-

legale indvandrere fra 1993 til 1999 er steget fra 40.000 til en halv million.

Det er klart, at det her er et skøn. Tallet kan være højere, men det er klart, at vi er nødt til at forholde os til det også på EU-plan. Det er selvfølgelig især Spanien, Portugal og Italien og de sydlige lande, som står med problemerne, og det gør de i høj grad for øjeblikket.

Derfor vil jeg meget gerne tage imod det gode, konstruktive i, at vi selvfølgelig skal rejse det i en europæisk sammenhæng. Det, jeg forestiller mig man kunne gøre, er selvfølgelig, at man i EU-sammenhænge kunne holde nogle konferencer, som netop tog fat på det her spørgsmål.

Peter Skaarup (DF):

Vi har i dag fra ministeren fået at vide, at det var forkerte udtalelser, ministeren kom med, et forkert forslag fra i fredags, at det var dumt at udtrykke sig, som ministeren gjorde om Venstres og De Konservatives og Dansk Folkepartis holdninger, og det accepteres selvfølgelig af Folketinget.

Men alligevel synes jeg, ministeren i dag siger: Det ville være uansvarligt af mig ikke at fortælle, hvordan virkeligheden er. Det bliver vi nødt til at diskutere. Altså på den ene side trækker ministeren det hele tilbage, og på den anden side vil ministeren fortsat diskutere tingene. »Vi bliver nødt til at diskutere tingene«, siger ministeren.

Der vil jeg så godt spørge ministeren, hvad det er for nogle løsningsforslag, ministeren så ser, i og med at ministeren har frafaldet det ene løsningsforslag, ministeren kom med omkring problematikken med hensyn til fattigdomsflytninge.

Og så vil jeg godt spørge ministeren: Er et af løsningsforslagene, at vi f.eks. her den 25. marts fjerner paskontrollen ved den danske grænse? Er det en god idé, hvis vi skal kunne håndtere de mange illegale flygtninge, der kommer til Danmark? Nej, det er det vel ikke.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Tak for spørgsmålet. Jeg vil gerne sige, at jeg godt ved, at der er nogle partier i Folketinget, der tror, at grænser og grænsevagter og hegn og alt muligt andet er løsningen på problemerne, så man på den måde kan holde folk ude.

Det er ikke en løsning, jeg tror på, og det er ikke en løsning, regeringen tror på. Det er et svar til hr. Peter Skaarup på det spørgsmål.

Så vil jeg gerne sige, at der ikke findes et løsningsforslag på det her problem med fattigdomsflytningene, som man kan fiske op af en skuffe, men der findes nogle stykker til, at man i hvert fald kan forsøge at gøre tingene bedre. Bl.a. er ulandsbistanden det allervigtigste i det, og jeg vil gerne gentage, at de problemer, vi løser ude i verden med vores ulandsbistand, altså ikke kommer igen.

Og så er det en stor opgave for os at sige til de andre EU-lande, at deres bistand selvfølgelig bør op på niveau med den danske.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Ja, tak. Det var så den første hovedspørger, men jeg har jo seks andre, og derfor vil det være sådan, at efter hver hovedspørger vil jeg tage de enkelte partier, således at så mange partier som muligt får anledning til at have en hovedspørger. Efter hver hovedspørger vil der være maksimum tre medspørgere. Den næste hovedspørger er hr. Jens Hald Madsen.

Spm. nr. US 51

Jens Hald Madsen (V):

Jeg vil da gerne sige, at jeg synes, det er et spændende forslag. Det har jeg stor respekt for. Når man er minister og kommer med forslag, så går jeg ud fra, at man selvfølgelig har talt med sine regeringskolleger og med statsministeren, at man selvfølgelig har talt med sin folketingsgruppe, og at man fuldt ud har opbakning, når man går ud som minister.

Derfor er det jo spændende så at finde ud af, at ministeren starter med at sige, at ministeren har dummet sig og trækker forslaget tilbage. Lidt efter siger ministeren så: Jamen min opgave er også at skabe debat og offentlig debat. Sådan set lød det, som om ministeren ikke har fortrudt det.

Derfor må det første spørgsmål jo være: Føler ministeren, at ministeren har dummet sig, har fortrudt at have taget det her forslag op, eller hvor er vi henne?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Tak. Jeg vil bare gentage, at det her var et løst forslag. Det er ikke regeringens politik, det er ikke min politik. Og så synes jeg i øvrigt, vi skal

bruge tiden på at diskutere de reelle problemer, og jeg står fast ved, at de er der. Jeg tror egentlig også, at Venstre ville have godt af at sige: Jamen sådan ser virkeligheden ud. Vi vil også gerne forholde os til problemerne.

Det kunne jeg egentlig godt tænke mig vi fik en debat om, når vi nu står her. Hvis vi ikke skal bruge al tiden på at diskutere det samme, som er fuldstændig formålsløst, så kunne vi måske tage den reelle debat.

Jens Hald Madsen (V):

Jo, men jeg bliver lidt forvirret. Undskyld mig, jeg bliver lidt forvirret, når ministeren siger, at hun vil bringe det op i EU, og så siger hun, at det ikke er regeringens politik, det er ikke hendes politik. Hvis politik er det så, ministeren vil bringe op i EU?

Altså hvem er det egentlig, ministeren repræsenterer? Det er det, der hele tiden forvirrer mig. Har ministeren fortrudt det? Har ministeren ikke fortrudt det? Er det, for at ministeren gerne vil skabe offentlig debat, eller vil ministeren holde fast i, at hun er minister og repræsenterer regeringen?

Det er bare det, vi skal have helt klarlagt. Altså er det her noget, som ministeren har tænkt sig at bringe op i EU, selv om det ikke er hendes politik, eller hvordan?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jeg tager det gerne en tredje, fjerde gang eller hvor mange det nu er: Det her forslag om konventionen er taget af bordet. Det er ikke regeringens forslag, det er ikke mit forslag.

Men uanset konventioner eller ej, så har vi et problem med nogle flygtninge, der melder sig hver eneste dag ved Europas grænser. Det er det spørgsmål, jeg synes, vi skal diskutere i EU.

Jens Hald Madsen (V):

Jamen det er så i orden. Lad os så prøve at kigge på det her forslag.

Det, jeg har fået oplyst, er, at der er 1,2 milliarder mennesker, som lever under fattigdomsgrænsen, og så skal vi jo så sidde lige nu og fordele lidt, for vi skal også finde boliger til dem. Derfor vil jeg gerne spørge ministeren: Er det de 290 millioner syd for Sahara i Afrika, vi skal tage imod, er det de 522 millioner mennesker i Syd-asien, vi skal tage imod, eller er det de 278 millioner, som er i Østasien og Stillehavet?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Vi kan sådan set godt diskutere tal. Før sagde hr. Frank Dahlgard 1,3 milliarder, nu bliver det til 1,2 milliarder, men lad nu det ligge.

Jeg har ikke sagt, vi skal tage imod alle de her mennesker, som der siges her. Det, jeg gerne vil sige, er, at vi ikke kan lukke øjnene for, at de allerede kommer. Det her er ikke noget, vi taler om i fremtid. De kommer allerede. Hvordan forholder vi os til, at de gør det?

Og så vil jeg gerne spørge hr. Jens Hald Madsen: Hvad er det for nogle løsningsforslag, hr. Jens Hald Madsen ser for sig? Mener hr. Jens Hald Madsen ikke, at EU er det rigtige sted f.eks. at løse de her problemer, og mener hr. Jens Hald Madsen i øvrigt, at ulandsbistanden er det rette sted at skære, hvis vi ikke vil have, at flygtningene kommer til Europa?

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Jens Hald Madsen for det sidste spørgsmål.

Jens Hald Madsen (V):

Jo, men hvis det skal bringes op i EU – altså nu skal vi jo følge med, for det er lidt svært at finde ud af – så vil jeg gerne vide, hvad det så er, ministeren konkret vil bringe op i EU, når der altså ikke er noget forslag fra regeringen, og der ikke er noget forslag fra udviklingsministeren. Hvad er det så, der bliver bragt op?

Det er jo altså sådan set ministeren selv, der har gjort, at hun sidder her i dag, for det er ministeren selv, der er kommet med et forslag, der tilsyneladende ikke er nogen opbakning til. Jeg vil blot vide, om det er noget, som ministeren vil bringe op i EU eller ej, og hvis ja, hvordan vil det så se ud.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Tak. Jamen jeg beklager skam ikke, at jeg sidder her i dag. Jeg er da glad for, at vi kan have den her debat. Det kan godt være, det kan være svært at skelne imellem, at man kun kan tale i konkrete termer som, at det må være at forslag, vi må tale om i EU. Altså jeg har da forstået, at EU også godt kan diskutere tingene, uden at der er helt konkrete forslag på bordet.

Jeg vil gerne understrege igen: Konventionsforslaget er ikke på bordet, det er heller ikke på EU's bord, og det tror jeg heller ikke, det kommer. Men problemerne, som vi står med, og som hr. Jens Hald Madsen tilsyneladende ikke vil

diskutere – det er i hvert fald ikke dem, han taler om – består altså, uanset om vi lukker øjnene eller ej.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det de tre medspørgere. Først fru Ulla Tørnæs.

Ulla Tørnæs (V):

Med lidt god vilje er det efterhånden gået op for mig, at det forslag, som er omtalt i Weekendavisen, altså ikke er regeringens politik. Det er heller ikke udviklingsministerens politik. Det er meget godt, at der er et sammenfald dér. Alt andet ville være fuldstændig uholdbart efter min opfattelse, og vi ville oven i købet være i en ny statsretlig situation, hvis det var tilfældet.

Vi har også hørt, at ministeren siger: Jeg dummede mig. Men så bliver jeg nødt til at spørge, om ministeren dummede sig én gang til, da ministeren svarede fru Margrete Auken for lidt siden. Det var her, hvor hele EU-vinklen kom op. Lad mig vende det om og spørge ministeren: Hvad er det for en indgangsvinkel, hvorunder ministeren vil bringe hele det her tema op i EU-regi?

Ministeren har sagt, at ministeren har dummet sig, og at det ikke var regeringens politik, og at det var taget af bordet. Så er det ret vigtigt for Folketinget i dag helt klart at få at vide, hvad det så er for en indgangsvinkel udviklingsministeren vil tage, når det skal bringes op i EU.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jamen jeg er da ked af, at Venstre ikke kan forstå og ikke synes, det er en god idé, at man diskuterer de problemer, som man har i Europa, også på EU-plan, hvor vi kan sige: Jamen kan vi forholde os til, at der er kommet 10-15 gange flere illegale indvandrere fra 1993 til 1999? Hvad er det egentlig, vi gør ved det her problem? Er det Spaniens problem, er det Europas problem? Det pres, vi ser på de europæiske grænser, er det et fælles problem, som vi skal forsøge at løse?

Det er den problemstilling, jeg gerne vil have, at vi tager op i EU, og jeg synes, man er nødt til at skelne imellem konkrete forslag og en diskussion, hvor man ser problemerne. Det kan være, der kan komme konkrete forslag ud af det, men lad os da starte med at diskutere det. Jeg synes egentlig, det ville være rart, hvis Venstre ville forholde sig til problemerne.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg synes, der er én ting, der er befriende i det, ministeren siger her i dag, og det er, at ministeren så klart siger, at »de kommer allerede«. Altså at de her folk, der flygter alene på grund af fattigdom, som altså ikke er konventionsflygtninge, de kommer allerede, altså underforstået, at mange af dem, der er kommet til Danmark i dag, er kommet på den konto. De er ikke kommet, fordi de flygter efter flygtningekonventionen. Det er mig bekendt første gang, at regeringen har erkendt det. Ja, altså forudsat selvfølgelig, at ministeren taler på vegne af regeringen og ikke på vegne af en tidligere debatedaktør.

Så ville jeg sige, at hvis man skal gå ind på ministerens tankegang, må det vel forudsætte, hvis vi skal sørge for at vende det her om, så vi ikke får de her problemer fremover; at man netop opererer med en form for grænser; at man opererer med, at hertil kan folk komme og ikke længere.

Her må jeg så spørge ministeren, hvordan det hænger sammen med den udtalelse, der kom for et øjeblik siden, om, at regeringen ikke tror på grænsekontrol, paskontrol og lignende. Jeg havde forstået det sådan, at en forudsætning for at fjerne grænsekontrollen, f.eks. mellem Danmark og Tyskland, er, at regeringen mener, at den ydre grænse, altså mellem Schengenlandene og ud, er sikker. Er det ikke korrekt?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jamen jeg vil gerne bekræfte over for hr. Kristian Thulesen Dahl, at problemerne er her, og at de her mennesker, som flygter af flere forskellige grunde, allerede er her, og det kan vi altså se.

Vi kan se, som jeg har sagt tidligere, at de kommer i land på den sydspanske kyst, levende eller druknede, og det er det, mange faktisk gør. I den første uge af januar druknede 360, der var på vej over Gibraltarstrædet, bare for at tage en enkelt uge.

Det er sådan set alvorlige problemer, som jeg synes vi skal forholde os til, og derfor skal vi selvfølgelig diskutere, hvad det er, vi skal gøre, men jeg tror ikke på, og det tror den danske regering ikke på, at det, at man bygger mure op og sætter hegn og pigtråd op osv., hjælper noget som helst.

Selvfølgelig skal vi have en kontrol, og det har vi jo også – det er også derfor, at nogle af de her mennesker bliver fanget – og det har vi ved den spanske grænse. Men vi er da nødt til at tale om:

Hvordan regulerer vi det her problem? Det har vi jo gjort med politiske asylsøgere i mange år, men hvordan gør vi det faktisk nu, når vi ser nye problemer?

Arne Melchior (CD):

Kan jeg få ret i, at så længe ministeren ikke i skriftlig form har indleveret et forslag, efter at dette er vedtaget i regeringen, så foreligger der ikke noget konkret forslag fra ministeren? Er det korrekt, eller er det forkert?

Jeg forstår godt ministerens påpegning af disse ting. Jeg har flere gange fra Folketingets talerstol, allerede for år tilbage, nævnt den tanke, at der er ingen, der kan garantere os, at den sidste folkevandring har fundet sted, og at man udmærket kan tænke sig, at snesevis af millioner sætter over Middelhavet og kommer til Europa, og så har vi da et fælles problem i det fælles Europa, i den fælles menneskehed.

Jeg kan altså ikke se, at det skulle være så vanskeligt at tage noget op, som ikke har noget enkelt eller klart svar. Menneskeheden har i årtusinder diskuteret opstandelsen og det evige liv, og det er vel aldrig blevet forbudt at rejse det spørgsmål, uden at man så er blevet afkrævet, om man har et endeligt svar på det eller ej.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jeg vil gerne bekræfte definitionen af, hvornår der foreligger et skriftligt forslag, og jeg er meget glad for den præcisering, som hr. Arne Melchior hermed kom med.

Herméd sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 49

Frank Dahlgaard (UP):

Ministeren har hele tiden i denne her sag sagt, at der er et problem, det må vi se i øjnene, og det må vi forholde os til, og så vil jeg spørge ministeren, om det ikke var noget, vi gjorde for 30-40 år siden.

Da jeg gik på universitetet, og jeg valgte ulandspolitik som ét af specialerne, havde vi hele diskussionen, og på det tidspunkt havde man den da også i Folketinget og i hele den offentlige danske debat, i offentligheden, og man konkluderede også – er det ikke rigtigt, minister – at vi skal hjælpe folk ude, hvor de bor og lever. Derfor gik Danmark i spidsen med en kæmpe-

stor ulandsbistand, som er den største i verden målt pr. indbygger.

Så vi har haft diskussionen, vi har forholdt os til den, og vi har konkluderet, og nu er der så en minister, der vågner op og siger, at vi skal have en diskussion, som vi har haft. Er det ikke sådan, det forholder sig?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jamen det er da rigtigt, at vi havde den diskussion for 30-40 år siden, men jeg tror, at man tager fejl, hvis man tror, at det er en diskussion, som er slut.

Hvis man ser kendsgerningerne i øjnene, som hr. Frank Dahlgaard var så venlig selv at gøre, da han fortalte, hvor mange flygtninge vi egentlig har i verden, hvor mange mennesker der er på flugt, så må man sige, at det her vist ikke er en diskussion, vi kan tillade os at lukke lige nu.

Frank Dahlgaard (UP):

Nu føler jeg, at ministeren begynder at stille spørgsmål til mig.

Er ministeren klar over, at den debat ikke har været lukket? Den har selvfølgelig været holdt ved lige hele tiden, men der er ikke noget specielt nyt i den. Hr. Per Stig Møller rejste som formand for og leder af Det Konservative Folkeparti for et år eller to siden debatten om disse hundredvis af millioner mennesker, som bor i, og flere kommer til, Nordafrika, og om presset på Europa.

Det var en konservativ, fremtrædende politiker, der rejste den debat og sagde, at det må vi forholde os til, og et svar havde han også: Vi må give massiv bistand, vi må gøre noget ved menneskerettighederne, demokratiet og levestandarden ude i verden.

Må jeg for det første spørge ministeren, om ministeren er klar over, at debatten kører hele tiden, bl.a. med borgerligt initiativ. Og for det andet spørge: Ministeren sagde, at vi ikke skal have mure og pigtråd, men alligevel skulle der være kontrol. Hvad mener ministeren? Skal der bare være fri inflow efter den 25. marts, eller skal der være kontrol med, hvem der kommer ind i Danmark og i Vesteuropa?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Ja, men jeg er da virkelig glad over at få at vide, at hr. Per Stig Møller faktisk har rejst problema-

tikken og oven i købet foreslået, at løsningen på problemet er en massiv bistand.

Jeg må jo konstatere, at Det Konservative Folkepartis politik måske har ændret sig en smule siden da, for den massive bistand består jo altså i, at man gerne vil skære 25 pct. i den. Men det kan være, at det bare er min evne til at helt forstå, hvordan det hænger sammen, der ikke rækker.

Så ja, det her problem er her, og svaret er, som det har været i mange år, nemlig en massiv udviklingsbistand både fra dansk side og fra europæisk side.

Frank Dahlgaard (UP):

Er ministeren ikke klar over, at de omkring 11 mia. kr., som Danmark bruger på ulandsbistand, er et stort problem at få brugt fornuftigt, så pengene ikke ryger i diktators og militærtys lommer, men går til konkrete projekter, hvor Danmark og danskere har styr på, hvordan de kører? Det er et stort problem at bruge så mange penge.

Og skulle man skære 10, 15, 20, 25 pct. væk af ulandsbistanden, vil Danmark stadig væk være helt fremme i første division blandt de lande, der giver ulandsbistand. Er ministeren klar over det? Og har ministeren forståelse for, at der efter denne debat og disse løse, løse tanker, der er kommet fra ministeren, er mange, der måske har fået det indtryk, at ministeren har et meget stort hjerte og en meget lille hjerne?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jeg forstår, at hr. Frank Dahlgaard mener, at den danske bistand, som er på godt 11 mia. kr., er vanskelig at få brugt. Jeg vil sige, at det ikke er en erfaring, jeg har gjort, og hvis jeg ser mig ud over verden, må jeg sige, at det er meget svært at tro på, at den er svær at få brugt. Jeg vil gerne garantere hr. Frank Dahlgaard, at den skal vi nok bruge ordentligt.

Så vil jeg gerne have lov til at citere fra den nyeste undersøgelse fra OECD, som har analyseret dansk bistand, og som såmænd indleder med at sige, at dansk udviklingsbistand er en af de mest imponerende blandt de 22 medlemmer af OECD, såvel hvad angår kvalitet og volumen.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Frank Dahlgaard for det sidste spørgsmål.

Frank Dahlgaard (UP): Ja tak. Jeg må spørge ministeren, om ministeren kommunikerer med sine embedsmænd i Udviklingsministeriet. Jeg har været medlem af Folketingets Udenrigsudvalg. Jeg har været ude på rejser bl.a. i Østafrika og snakket med folkene derude ved projekterne, dem, der har jord under neglene, dem, der gennemfører de danske ulandsprojekter, og har det indtryk derfra, har de meldinger derfra, at det er svært at bruge alle pengene fornuftigt. Det er simpelt hen svært.

Hele udviklingsfænomenet og økonomisk udvikling er utrolig kompliceret, og det er svært at hjælpe fornuftigt, og det med bare at give mad og tøj ødelægger deres egen erhvervsudvikling, og hvis man giver andre former for bistand, bare giver lederne i den fattige verden pengene, så ryger de ned i krudt og kanoner.

Derfor er det et faktum, at det faktisk er et problem at bruge alle de penge fornuftigt til gavn for de fattige i den fattige verden. Er ministeren klar over det?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Altså jeg går ud fra, at OECD har været andre steder end i Østafrika og har talt med udviklingsarbejdere dér. Ja, de har faktisk været rundt om hele den danske udviklingsbistand og er altså nået frem til, at det er en ret imponerende bistand, både hvad angår kvalitet og volumen.

Så siger hr. Frank Dahlgaard, at det jo er komplicerede ting, vi har at gøre med, og at det er svært at hjælpe fornuftigt. Og det er det. Det vil jeg gerne medgive. Og derfor skal vi jo også altid arbejde med, om bistanden kan blive bedre. Men vi har altså en god bistand. Det synes jeg er værd at slå fast.

Så er der det her spørgsmål om tøj og mad. Det er faktisk ikke det, dansk ulandsbistand er lagt an på. Dansk ulandsbistand arbejder med at opbygge infrastruktur og sektorer og foregår ret avanceret, vil jeg sige. Og til det der med at give lederne penge: Altså jeg ved ikke, om man nogen sinde har gjort det, men det gør man altså ikke længere.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er der tre medspørgere. Først hr. Helge Adam Møller, så hr. Kristian Thulesen Dahl og fru Gitte Lillelund Bech.

Helge Adam Møller (KF):

Ministeren har jo fået utrolig meget skældud de sidste par dage både fra partifæller og opposition. Og det har såmænd også været rimeligt.

Men jeg vil da godt give ministeren den ros, at jeg synes, det er rart at se en minister, der så, når man har dummet sig, klart og tydeligt siger: Jeg har fortrudt, og jeg har dummet mig. Det kunne jeg såmænd godt ønske at der havde været enkelte andre ministre der indimellem i situationer havde gjort. Men lad nu det ligge.

Ministeren har flere gange i sine svar været inde på, at hun vældig godt kender de borgerliges forslag og De Konservatives forslag om at reducere lidt i ulandsbistanden. Og det er jo korrekt. Det har vi lagt forslag frem om. Men jeg vil så godt bede ministeren, om ministeren ikke her kan bekræfte tre ting vedrørende det forslag:

For det første vil vi, hvis man følger vores forslag, stadig væk yde 1 mia. kr. mere end det, FN anbefaler.

For det andet vil vi, hvis man følger det konservative forslag, stadig væk ud af FN's 189 lande være land nummer fire fra den gode ende med hensyn til ulandsbistand.

Og endelig for det tredje: Danmark yder, selv om vi skærer ned, som vi har foreslået, langt mere end rige lande som Schweiz, Japan, USA, Tyskland, Frankrig og Finland. Er det ikke korrekt?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Vi ved godt, at det er interessant at høre, at hr. Helge Adam Møller siger, at Det Konservative Folkeparti gerne vil reducere *lidt* i bistanden; det kommer jo an på, hvordan man definerer 25 pct. ud af 11-12 mia. kr. Det er da også penge, kan man sige.

Det er faktisk penge, der bliver brugt, og som jo bliver brugt til at hjælpe helt konkrete mennesker, og det synes jeg man skal se for sig. I det øjeblik man svups tager 25 pct., så er der altså nogle mennesker, der står et eller andet sted herude i verden og mangler de penge. Nå, men lad nu det ligge.

Jeg vil gerne bekræfte, at de tre ting, som hr. Helge Adam Møller siger, er fuldstændig rigtige. Vi vil stadig væk ligge på det niveau, som FN anbefaler, og vi vil ligge som land nummer fire og ikke som land nummer et; men hvorfor skulle vi det? Hvorfor skulle vi ikke ligge som nummer et på det her område? Det, der er den danske regerings politik på det her område, er

faktisk at få de andre med op i stedet for selv at gå ned. For det løser ikke nogen problemer at skære ned på ulandsbistanden.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Selvfølgeligt kan man da spare på ulandsbistanden. Ministeren taler jo, som om Danmark alene, hvis bare vi hæver ulandsrammen, kan redde hele verden. Jeg tror nok, ministeren finder ud af noget andet, som tiden går.

Når jeg tog ordet nu igen, er det, fordi jeg synes, at ministeren fører en aldeles mærkværdig zigzagkurs, når det drejer sig om grænsekontrol, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt vi skal have grænsekontrol for at kontrollere, hvem der ønsker at bosætte sig i vores land eller i vores del af verden.

Der kan jeg forstå, at ministeren siger, at når det handler om grænsekontrol mellem Danmark og andre lande, så går regeringen slet ikke ind for grænsekontrol og tror simpelt hen ikke på grænsekontrol og hegn, eller hvad ministeren så også bruger for at anskueliggøre, at det er noget uhyggeligt noget, men så snart vi kommer på EU-plan, så synes ministeren faktisk, at der er et eller andet med grænsekontrol, der vist er meget fornuftigt, og der har man jo så også kontrol over for tredjelandene.

Nu synes jeg, at vi trænger til at få at vide med klar tale fra ministerens side, om regeringen tror på grænsekontrol som et instrument til at bremse de fattigdomsvandringer, der ellers vil finde sted, eller ministeren ikke tror på grænsekontrol som et instrument.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Hr. Kristian Thulesen Dahl siger, at man selvfølgelig kan spare på udviklingsbistanden.

Selvfølgeligt kan man spare på udviklingsbistanden, men det har bare nogle konsekvenser. Det har blandt andet de konsekvenser, at vi ikke hjælper folk dér, hvor de har problemerne, men at de står og banker på vores egen dør, og så har vi faktisk problemerne meget tæt på. Og sådan som jeg har forstået Dansk Folkepartis politik, så synes de ikke, at det er rart at få problemerne for tæt på. Så jeg synes, at lige præcis den sammenhæng bør man nok tænke lidt over.

Så er der spørgsmålet om grænsekontrollen: Jeg vil bare sige, at når man ser på, at den illegale indvandring altså er steget så fantastisk de senere år, og at vi er oppe på måske ½ million illegale indvandrere om året, hvor effektivt regner

man så egentlig med, at kontrollen kan være? Det tyder jo meget på, at kontrol eller ej er der altså nogle mennesker, der kommer ind, og de banker også på.

Gitte Lillelund Bech (V):

Jeg noterede mig, at udviklingsministeren i sit svar til hr. Peter Skaarup for lidt siden sagde: »Den løsning, jeg tror på, er den løsning, regeringen tror på.«

Nu er det sådan, så udviklingsministeren jo i fredags lancerede det her forslag om konventionsflygtninge, og derfor vil jeg godt vende tilbage til mit spørgsmål: Hvordan kan vi som opposition se, hvornår det er udviklingsministeren, der taler, og hvornår det er fru Anita Bay Bunde-gaard, der lufter sine private tanker om, hvad det er, man skal gøre?

»Den løsning, jeg tror på, er den løsning, regeringen tror på.« Hvornår kan vi være klar over, om det er det, der er sandt, eller om det er noget helt andet, om det er en strøtanke?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bunde-gaard):

Jeg vil gerne gentage, at vi godt kan blive ved med at tale om konventionsforslaget, jeg tror bare, det er ret formålsløst, fordi det som sagt ikke er regeringens politik. Det er heller ikke min politik.

Og skal vi så tale om de reelle problemer, det er sådan set det, det handler om, og jeg synes, man skal høre efter, hvad det er, jeg siger, så tror jeg også, man vil forstå.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 52

Jørn Jespersen (SF):

Man kan jo i hvert fald konstatere, at der ikke er meget omsorg i den borgerlige lejr i forhold til verdens fattige mennesker – bortset fra hr. Arne Melchior, som faktisk havde den vinkel på sagerne. Det synes vi er en skam, for efter SF's opfattelse har udviklingsministeren peget på et helt reelt, virkeligt og meget alvorligt problem, nemlig utrolig mange mennesker, der flygter fra sult, nød, elendighed og miljökatastrofer.

Vi er ikke enige i det forslag, som ministeren nu også har forladt, men vi synes bestemt, at det er en vigtig debat, og vil gerne have, at den fortsætter.

Derfor vil jeg spørge udviklingsministeren, om ikke det kunne være en god idé at arrangere en konference, en høring, hvor vi får sat fokus på disse fattigdomsproblemer, får set på, hvor mange mennesker det reelt er, der lever under FN's fattigdomsgrænse, hvor mange der er på flugt fra forskellige lande, hvor store miljökatastroferne er rundt omkring i verden, og på den baggrund også fik sat fokus på nogle virkemidler: gældslettelse til de fattigste udviklingslande – EU havde jo et forslag til behandling i fredags, hvor man udskød deres markedsadgang på en række meget vigtige produkter – også med hensyn til bistand, teknisk samarbejde og på miljøområdet.

Kunne det ikke være en meget god idé at arrangere sådan en høring, og vil ministeren eventuelt tage initiativ til det?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bunde-gaard):

Jeg vil gerne sige, at jeg synes, det lyder som en meget konstruktiv idé, som jeg gerne vil tage med mig, for det er klart, at det, vi jo mangler på det her område, er, tror jeg, at vi skal øge vores viden på området, men som det allervigtigste, tror jeg nok, skal vi også erkende det, vi ved, for det er faktisk det, det handler om.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg vil gerne sige tak til ministeren for at tage positivt imod tanken om sådan en konference. Når jeg rejser den, er det jo også, fordi man meget ofte hører store, flotte erklæringer, både i EU og fra dansk side, omkring gældslettelse osv., men hvor sandheden jo desværre er, at ikke ret mange lande lever op til deres forpligtelser.

Alle de store, flotte udsagn, der har været om, at nu skal de fattigste lande have slettet deres gæld, er jo ikke blevet efterlevet i virkeligheden. Alle de flotte erklæringer om frihandel viser sig i praksis at støde ind i magtfulde erhvervsinteresser og dermed blive forhalet eller helt skudt i sænk. Alle løfter internationalt om øget bistand bliver svigtet af langt de fleste lande, og det er jo derfor, det er vigtigt, at Danmark ikke også begynder at skære ned.

Så virkeligheden er desværre, at alle de rige landes løfter er uden hold i virkeligheden og ikke bliver efterlevet, og derfor kunne sådan en konference også sætte en fokus på, hvor langt vi rent faktisk er kommet med gældslettelse, frihandel, markedsadgang, bistandspolitik i for-

hold til de løfter, der er afgivet i Danmark, EU og på globalt plan.

Er ministeren med på, at det er sådan nogle temaer, der kunne være i spil på sådan en konference?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jeg vil gerne endnu en gang takke for et konstruktivt forslag, som selvfølgelig vil være en glimrende lejlighed netop til at gøre status på de områder, som hr. Jørn Jespersen rejser, nemlig gældslettelse, frihandel og også den bistand, som jo overordnet set er faldet de senere år.

Også de nordiske lande har jo skåret deres bistand ned og har altså lidt ført den politik, som den borgerlige del af Folketinget gerne vil føre i Danmark, og som ikke vil indse, at de problemer, vi har, altså ikke løses ved at skære i udviklingsbistanden og så samtidig stramme sådan, at der ikke kan komme fremmede mennesker ind i vores land.

Så ja, gældslettelse, frihandel og øget bistand er bl.a. nogle områder, man kunne tage op i sådan en sammenhæng.

Jørn Jespersen (SF):

Tak for det.

Synes ministeren så ikke også, det kunne være en god idé, at man sluttede sådan en konference af med at lade de politiske partier redegøre for, hvilken politik de har over for de fattige lande? Jeg har tidligere bemærket, at lederen af Dansk Folkeparti har udtalt, at hun i hvert fald ikke orkede at beskæftige sig med forhold uden for Danmarks grænser.

Men de partier, der eventuelt orker at beskæftige sig med noget som helst uden for Danmarks grænser, kunne jo så deltage i sådan en høring og fremlægge deres politik og give et bud på, hvordan de mener at man kan løse nogle af verdens fattigdomsproblemer, herunder også de flygtningeproblemer, som fattigdom jo giver anledning til.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Ja tak, det er en aldeles glimrende idé. Og jeg tror, at sådan en opsummering af, hvor det egentlig er, vi står i dansk politik på det her område, jo også vil vise os, hvor det egentlig er, skillelinjerne går i dansk politik.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det tre medspørgere. Det er hr. Kristian Thulesen Dahl, hr. Jens Rohde og hr. Jens Hald Madsen.

Hr. Kristian Thulesen Dahl.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

To ting:

Når ministeren trækker sit forslag fra i fretdags tilbage, skyldes det så bl.a. en erkendelse af, at hr. Jørn Jespersen, som jo er hovedspørger her, udtalte til Ritzau, at forslaget var naivt, og videre sagde, at de vil komme væltende i lukkede containere, det vil vi se i stigende omfang i de kommende år, og så nytter det ikke at sige, at vi bare skal integrere dem, for så får vi politiske spændinger.

Det synes jeg kunne være interessant at vide om ministeren var enig i.

Det andet, jeg tog ordet for, er med hensyn til grænsekontrollen. Kan ministeren forklare mig, om det bliver nemmere eller sværere for Danmark at forhindre folk med fattigdomsproblemer i at komme ind til det danske samfund efter den 25. marts, hvor grænsekontrollen mellem f.eks. Danmark og Tyskland jo skal forsvinde? Jeg har forstået, at den skal forsvinde, fordi regeringen anser de ydre grænser for at være så sikre, at de nu er tætte nok, så vi undgår store problemer. Jeg kan så forstå, at regeringen har lagt en ændret strategi i forhold til det, for ministeren siger, at der jo kommer en halv million om året.

Det er en siksakkurs uden lige, regeringen vælger, hvis ministerens ord skal stå til troende. Men det skal vi også diskutere om et par dage i forhold til et konkret forslag omkring Schengenkonventionen.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jeg forstår, at Folketingets medlemmer meget gerne vil bruge tid på et forslag, som er taget af bordet, og det synes jeg faktisk er formålsløst. Men hvis det er det, vi skal bruge tiden på, så o.k. Det er trukket tilbage. Så meget kan jeg sige, og så meget vil jeg sige.

Så må jeg altså sige, at jeg godt ved, at der er en del af det danske politiske landskab, der tror, at hvis vi kan lukke grænserne, kan vi i hvert fald ikke se, at folk har det dårligt uden for grænserne, og det hjælper nok.

Jeg tror ikke, at det er løsningen på problemet.

Jens Rohde (V):

Ministeren må altså have mig undskyldt, men det lyder fuldstændig, som om ministeren betragter det danske Folketing, og i øvrigt også EU, som en eller anden radikal studiekreds, hvor man sådan bare gratis kan komme med forslag og så trække dem tilbage igen og nærmest sige: Ha ha, det var jo bare for sjov, men jeg ville sådan set bare sætte en debat i gang.

Jeg kan også forstå ud fra dagspressen, at ministeren er glad for, at debatten er kommet i gang. Det kan man også forstå her i dag, og at ministeren fortsat vil komme med forslag, som er imod regeringens politik. Så vil jeg bare gerne vide, hvordan udviklingsministeren vil håndtere det sådan rent statsretligt.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jeg vil sige én ting til hr. Jens Rohde: Jeg har ikke fremsat forslag i det danske Folketing om noget, der har med det her spørgsmål at gøre. Jeg tillader mig at sige, at der er en væsentlig debat, som vi skal tage. Og den består, uanset om vi vil forholde os til konventioner eller ej, og uanset at hr. Jens Rohde og hans parti ikke vil forholde sig til, at vi har de her problemer, ikke vil forholde sig til, at deres principper ikke hænger sammen.

Men lad det så ligge. Jeg har bare ikke fremsat et konkret forslag i det danske Folketing.

Jens Hald Madsen (V):

Jo, men det, det handler om, er, at jeg i hvert fald har det forhold til det at være udviklingsminister, at det er en position, som jeg har stor respekt for.

Ethvert skolebarn kan da regne ud, at når befolkningen stiger og fattigdommen stiger, er der en god sandsynlighed for, at man flygter: Det kan ethvert skolebarn da regne ud. Derfor kan man vel forlange af en minister, når en minister begynder at komme med et forslag i aviserne, at en minister har en baggrund og et grundlag for at komme med det forslag.

Vi har ikke hørt et eneste konkret, faktisk punkt om, hvordan man har tænkt sig at løse det.

Man kan jo ikke bare sige, at der er 1,2 milliarder mennesker under fattigdomsgrænsen. Hvad er det for nogle mennesker, vi skal tage imod? Hvor skal de bo henne? Hvordan skulle man løse det i forhold til EU? Havde man tænkt sig en kvoteordning? Hvordan havde man overhovedet tænkt sig at lave en planlægning af det?

Man kan da ikke bare som udviklingsminister komme med et tilfældigt forslag og så sige: Det er en løs tanke, og det har jeg for øvrigt også tænkt mig at komme med en løs tanke om i EU. Det er da manglende respekt.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jeg vil gerne gentage endnu en gang for hr. Jens Hald Madsen, at det her forslag ikke er på bordet. Det er heller ikke til diskussion i dag, for så vidt at det ikke er fremsat i Folketinget. Det er ikke regeringens politik, det er ikke min politik.

Og så vil jeg gerne henstille til, at vi diskuterer problemerne i stedet for at diskutere et forslag, som ikke findes. Det er jo fuldstændig formålsløst.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 53

Lene Espersen (KF):

Jeg vil gerne spørge lidt til, hvilket spørgsmål det egentlig er, der skal rejses i EU, og henlede udviklingsministerens opmærksomhed på det bilag, der hedder 819, i Europaudvalget, der handler om det svenske formandskabs program. Der skriver det svenske formandskab nemlig, at man vil diskutere en større vægt på et helhedssyn på immigrationsspørgsmål gennem udenrigspolitikken og det internationale udviklings-samarbejde. Kan de forhold, som påvirker, at mennesker føler sig tvunget til at forlade deres hjemland, påvirkes? Og videre står der på side 24, at fattigdomsbekæmpelse skal stå i centrum for udviklings-samarbejdet.

Det er det, svenskerne selv lægger op til. Hvad er det præcis, udviklingsministeren så lægger op til at der yderligere skal diskuteres i EU? For jeg går ikke ud fra, at det bare er et gratis citat fra det svenske formandskabs program, som udviklingsministeren her underholder Folketinget med.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Det er faktisk ikke min hensigt at underholde Folketinget. Jeg vil gerne have, at vi diskuterer problemer, og det henregner jeg ikke under underholdning. Det henregner jeg faktisk under seriøst politisk arbejde.

Det, jeg siger, som den danske regering synes er en god idé at vi diskuterer i EU, er faktisk, at vi forholder os til de problemer, som EU har, og det er der jo sådan set ikke noget underligt i, for det er jo også det formål, EU har. Derfor synes jeg, det er vigtigt, at vi tager det her spørgsmål op på EU-plan: Hvad gør vi med de mennesker, som banker på døren? De kan ikke søge politisk asyl, de kommer her, fordi de ikke kan få mad i munden, og hvad gør vi ved dem?

Og så med hensyn til det svenske formandskab: Jamen det er da klart, at den danske regering er ret enig med det svenske formandskab i, at bl.a. konfliktforebyggelse som en del af udviklingsbistanden, men også som en del af den danske udenrigspolitik, er med til at løse nogle problemer, sådan at folk ikke flygter.

Lene Espersen (KF):

Jamen jeg må jo så igen spørge udviklingsministeren: Præcis hvad er det, Danmark vil rejse i EU? De spørgsmål, som udviklingsministeren her beskriver, er allerede rejst af det svenske formandskab.

Vi må jo forfølge det spørgsmål under den debat, der er næste punkt på dagsordenen, nemlig diskussionen af det svenske formandskab, for jeg synes, forvirringen er ved at brede sig over, hvad det egentlig er, den danske regering vil foreslå.

Jeg vil gerne spørge udviklingsministeren om, hvad udviklingsministeren mener er det rigtige niveau for den danske udviklingsbistand. For jeg kan forstå på udviklingsministeren, at der skal en massiv indsats til, og der går jeg ikke ud fra, at de 11 mia. kr., som vi nu har brugt 1 time på at diskutere, er tilstrækkeligt efter udviklingsministerens mening. Så hvis udviklingsministeren vil komme med nogle løse tanker om, hvilket niveau udviklingsministeren mener at udviklingsbistanden skal være på, tror jeg, det ville være ganske godt for debatten.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jeg vil gerne sige, at fra dansk side er vi selvfølgelig glade for, at vi faktisk er enige med det svenske formandskab i, hvad det er, der skal til af løsningsmuligheder.

Men det ændrer jo ikke ved, at man sagtens i EU-regi kan diskutere det presserende problem, som altså viser sig hver eneste dag ved Europas grænser. Så det er selvfølgelig det, man kan tage op og diskutere uden nødvendigvis at have no-

get færdigt forslag med i tasken, det vil jeg gerne sige. Men vi er nødt til at forholde os til det, vi er nødt til at diskutere det.

Og ja, der er et behov for en massiv indsats. Det mener regeringen i modsætning til f.eks. Venstre og De Konservative, som jo gerne ser, at ulandsbistanden bliver sat ned, og som vil gøre det, forstår jeg, lige så snart de kan komme til det.

Så lige for øjeblikket er den politiske situation sådan, at vi kan holde den danske ulandsbistand på 1 pct., og det synes jeg vi skal være glade for, og dér vil vi gerne holde den.

Lene Espersen (KF):

Jeg kan altså forstå, at ministeren vil rejse et spørgsmål i EU, der allerede er rejst af svenskerne. Jeg ved ikke, hvor meget Danmark vil få ud af at rejse et spørgsmål, som svenskerne allerede har brugt flere måneder på at forberede, men det må jo være regeringens afgørelse, hvad de mener man skal bruge sin tid i EU på.

Så vil jeg godt bede udviklingsministeren om at komme med et bud på, hvordan ministeren tror, at det vil påvirke udviklingen i en region som Afrika, hvis Europa åbner for fattigdomsflygtninge, for nu skal vi jo diskutere det reelle, siger udviklingsministeren. Hvad vil der ske i Afrika, hvis Europa og Danmark åbner for fattigdomsflygtninge? Hvad vil konsekvensen blive?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jeg vil gerne sige, at nu tager fru Lene Espersen jo igen forslag op, som ikke ligger på bordet, om vi skal ændre konventionen, om Europa eller Danmark skal åbne for Afrika.

Da det ikke er et forslag, der ligger på bordet, synes jeg, vi skulle diskutere problemerne i stedet for at diskutere et forslag, der ikke eksisterer.

Lene Espersen (KF):

Jeg tager sandelig ikke et forslag op, der ikke længere ligger på bordet. Jeg citerer bare flittigt, hvad ministeren selv har sagt i Folketingssalen den sidste times tid, nemlig at der netop er et problem, at det er reelt, og at det er til stede, uanset om man vil diskutere det eller ej.

Jeg må indrømme, at forvirringen breder sig jo egentlig om, hvad det er, udviklingsministeren vil diskutere. Det ene øjeblik har vi fattig-

domsflygtninge i Europa. Det næste har vi det åbenbart overhovedet ikke.

Jeg vil foreslå udviklingsministeren, at udviklingsministeren bliver i salen under næste punkt på dagsordenen, der handler om det svenske formandskabsprogram, så vi kan få uddybet præcist, hvad det er, den danske regering har tænkt sig at sige, når udviklingsministrene mødes i EU-regi.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg vil gerne have lidt ro i salen. Vi mangler stadig lidt af spørgetimen.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jeg er fuldstændig enig med fru Lene Espersen i, at der faktisk er reelle problemer, at det også er dem, vi skal diskutere, og derfor ikke diskutere forslag, som ikke eksisterer og heller ikke er på Folketingets dagsorden.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så har jeg tre medspørgere. Det er hr. Hans Christian Schmidt, fru Margrete Auken og hr. Peter Skaarup.

Hans Christian Schmidt (V):

Ministeren har jo svaret på en del spørgsmål i dag, og et gennemgående tema har været, at ministeren sådan set er ganske godt tilfreds med den debat, ministeren har fået startet.

Det er nogle gode forslag, forstår jeg ministeren selv kommer med, og ministeren siger jo også, at det må være en ministers opgave at skabe debat og sørge for, at man får nogle synspunkter frem i en sag som denne her.

Derfor synes jeg, det efterlader det helt centrale spørgsmål til sidst: Hvad er i grunden årsagen til, at ministeren har trukket forslaget tilbage, et forslag, ministeren er glad for, et forslag, som indeholder de rigtige elementer efter ministerens opfattelse, og et forslag, som skal fremsættes, som skulle til, for at man kunne få den rigtige debat? Hvad er så i grunden årsagen til, at ministeren har trukket forslaget?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jeg vil gerne gentage det svar, som jeg har givet indtil flere gange, nemlig at det ikke er regeringens politik at ændre ved konventionen, og at det er ikke udviklingsministerens politik, at det forslag er på dagsordenen længere.

Margrete Auken (SF):

Jeg synes lige, vi skal minde hinanden, ministeren og offentligheden om, at det ikke er ministeren, der har sat det på dagsordenen i Folketinget. Det er os, i og med at det er os, der har stillet spørgsmålet til ministeren, som jo ikke havde forelagt det for Folketinget. Bare lige at vi husker, hvem der gør hvad, og hvem der tager hvis tid.

Derudover vil jeg da gerne takke ministeren for, at vi kommer til at drøfte de her ting, og jeg mener, at i og med at vi har fået flyttet diskussionen om konventionen, har vi fået sat fokus på det, det reelt drejer sig om, og jeg vil gerne spørge ministeren, om hun nu i forlængelse af, at vi nu er blevet mindet om, at også svenskerne har det på deres formandsprogram, vil sikre, at vi får inddraget netop de spørgsmål om bistand, om handelsadgang, ...

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Vi skal have noget mere ro.

Margrete Auken (SF):

...om gældsletelse, som har været drøftet, og som ministeren selv har bekræftet var vigtige, så de tidligt kommer frem til det svenske formandskab, sådan at vi får forberedt det, da der jo ikke uden videre er konsensus i EU om, at det skal være sådan. Der er jo en hel del i EU, der støtter Venstres og De Konservatives afvisning af at gøre noget ordentligt for de fattige.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jeg vil meget gerne tilkendegive, at den danske regering vil præcisere over for det svenske formandskab, hvad der egentlig er vores politik, og hvad det er, vi synes, at også EU-formandskabet skal arbejde videre med, nemlig de emner, som fru Margrete Auken netop nævnte, og som jo i en meget overordnet form er skitseret i det svenske formandskabs rapport, som også fru Lene Espersen har henvist til.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Den sidste spørger i denne time er hr. Peter Skaarup.

Peter Skaarup (DF):

Efter en spørgetime som denne kan man vel ikke konkludere andet, end at vi har oplevet en typisk radikal.

På den ene side er forslaget nu trukket tilbage, for det var dumt, det var forkert, og på den anden side kan vi nu høre, at efter en perfekt aflevering af SF's hr. Jørn Jespersen skal der nu holdes en konference for at dyrke nogle af de her ting. Der skal også af ministeren fremsættes et forslag i EU-regi, som også er en forlængelse af det her.

Så det bliver svært fremover at høre de undskyldninger, som ministeren eventuelt vil komme med for egne forslag, for reelt er der jo tale om, at man arbejder videre i den retning, som ministeren gerne vil, og det kan vi i hvert fald ikke støtte i Dansk Folkeparti. Vi synes ikke, det er nødvendigt at holde flere konferencer om det her. Vi ved udmærket godt, at det, der skal til, er, at man sikrer de danske grænser, at man sikrer, at grænsekontrollen er i orden, men det er desværre den, som regeringen vil fjerne efter den 25. marts.

Jeg vil godt stille et konkret spørgsmål til ministeren i forbindelse med spørgsmålet om EU, for det er for mig meget svært at vurdere, hvad det er, ministeren nu i den kommende tid vil rejse i EU på baggrund af det her forslag.

Vi skal huske på, at Danmark har et forbehold på det retlige område. Vi kan ikke deltage i EU-initiativer, hverken når det gælder familiesammenføringsregler, når det gælder flygtningepolitik eller andre ting, og derfor er det for mig fuldstændig uvist, hvilke diskussioner det er ministeren vil rejse, for det, der står tilbage er jo, at den danske befolkning har sikret Danmark et forbehold på det område.

Jeg kunne godt tænke mig at høre præcis, hvad det er, ministeren mener der skal diskuteres i EU, hvordan det er, Danmarks rolle skal være, og under alle omstændigheder afhængig af ministerens svar har vi jo en spørgetid i morgen, hvor statsministeren på regeringens vegne kan sætte de her ting på plads, hvis ministeren ikke formår det nu i dag.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Bare et meget kort svar til sidst til hr. Peter Skaarup.

Jeg tror faktisk godt, at man på EU-niveau kan diskutere ting, uden at der ligger konkrete forslag på bordet.

Jeg kan godt forstå, at hvis man har haft den arbejdsform i mange år, og det er også sådan, man arbejder i Folketinget, tænker man i forslag, sådan er det, men jeg tror, vi er nødt til at tænke

lidt ud over bare forslag og også tænke i, at vi altså godt kan diskutere nogle problemer, vi har set, uden at vi har konkrete forslag på bordet, og det tror jeg godt EU kan finde ud af.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Tredje behandling af lovforslag nr. L 40: Forslag til lov om elevers og studerendes undervisningsmiljø.

Af undervisningsministeren (Margrethe Vestager).

(Fremsat 5/10 2000. Første behandling 25/10 2000. Betænkning 30/1 2001. Anden behandling 20/2 2001).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Anne Bastrup (SF):

Da det her lovforslag blev andenbehandlet, fik vi nedstemt et ændringsforslag, der handlede om, at elever og studerende skulle have ret til at stemme i sikkerhedsudvalgene.

Det har givet anledning til en hel del debat blandt de folk, som jo er den egentlige grund til, at vi har fået det her lovforslag, nemlig de elever og studerende, som igennem de sidste 6-7 år har kæmpet for, at deres arbejdsmiljø kom på dagsordenen herinde.

Det har derfor været vigtigt for mig i hele det her forløb, siden vores ændringsforslag blev forkastet, at få præciseret, at de rettigheder, man har tilkæmpet sig ude på uddannelsesinstitutionerne, naturligvis ikke ryger, fordi det her lovforslag bliver vedtaget. Jeg vil derfor også bede undervisningsministeren om at bekræfte her fra talerstolen, at det forhold, at det her lovforslag bliver vedtaget, forhindrer på ingen måde, at de studerende og eleverne rundt omkring på uddannelsesinstitutionerne kan lave lokalaftaler, og har de fået lokalaftaler, skal de ikke på nogen måde udsættes for en dårligere behandling end det, de allerede har opnået.

Under forudsætning af, at ministeren bekræfter mit spørgsmål, er det her lovforslag et lille bitte, bitte, bitte skridt i retning af en accept af elever og studerende som voksne mennesker,